

og tydelig set. Naar jeg ser rent politisk paa Tingene og ganske bortset fra, hvad der er Ret, og hvad der er en virkelig fremshynet Politisk, har jeg aldrig lagt Skjul paa, at det er min Overbevisning, at den høje Regjering har set klarere paa disse Ting end vi; den har gennemskuet Rigsrettens Klippefasthed og sit eget Partis Grundlovstjærklighed meget skarvere, end det er lykkedes os, men det kan man jo ikke bebrejde den; det er et Tegn paa Intelligents. Men nu bør vi drage os det til Nytte og ikke bilde os ind, at Forholdene ere anderledes. Vi have en Forsatning, der ikke betyder en Smule, og en Rigsret, der ikke er en Bønne værd, og som ikke et eneste Menneske i Landet har Spor af Agtelse for og Tillid til. (Modsigelse). So, det er virkelig saa; en kvalificeret Mistillid vil jeg hellere sige. (Sage: Og Anklagemyndigheden?) Ja, Anklagemyndigheden have vi den Tillid til, at den aldrig vil gaa saa vidt at anklage Nogen for en Rigsret, med Hensyn til hvilken den veed, at den ikke kan dømme, i den Sag, i hvilken den skal dømme; saa megen Tro har jeg endnu til Anklagemyndighedens sunde Fornuft, at den ikke vil appellere sin Sag ind for en Ret, hvis Medlemmer alle ere medskyldige i de Forbrydelser, som man anklages for....

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem maa bruge forsigtigere Udtryk.

Solstein-Ledreborg: Naa ja, ikke Forbrydelser. (Klein: Alle?) Ja, jeg tror, de ere alle med. (Klein: Saa?) Nei, om Forældelse, Høiesteret, den glemte jeg rent. Naar nu Forholdet er det, hvorfor saa ikke tage Tingene, som de ere og endelig en Gang se Forholdene under Dine. Saaledes er det. Det er i Regjeringens Interesse — det har det hidtil været — at være udenfor Forsatningen og vor at være indenfor den. (Udfrydelse af N. Andersen [Odense Amts 2den Valokreds]). Naa, saa det har det ærede Medlem vidst længe, det glæder mig overordentlig, at han endelig bekjender det, at det har været hans Partis Interesse at være udenfor Forsatningen; det er jo ogsaa det, jeg siger. Hvad jeg saaledes paastaar efter et almindeligt Indtryk, viser sig ogsaa i Virkeligheden, naar man ser nærmere til. Tag nu de sidste Aar! Hvad er her sket? Det, at vi have en Regjering, der har tryglet og bedt om at komme ind igjen paa Lovens Grund og et grumt Folkething, der har villet negte det? Nei paa ingen Maade. Folkethinget har til enhver Tid ønsket at komme der, men Regjeringen har gjort, hvad

den kunde, for at hindre os deri; jeg vil ikke tale om 1877; thi det ligger saa langt tilbage. Det var den Gang, man undlod at fremsætte en midlertidig Finanslov, fordi Conseilspresidenten ikke fik Ordet! Den Gang gjorde det virkelig Indtryk. Ja, jeg siger det med Skam for mine Medmennekers Vedkommende, at man virkelig da var saa naiv, at man gif omkring og rystede paa Hovederne med alvorfulde Miner, da man fortalte, at Conseilspresidenten var nødt til at bryde Forsatningen, fordi han ikke fik Ordet! Nu tror jeg, Enhver vil indrømme mig, hvad allerede den Gang Enhver vilde have indrømmet, hvis det var blevet sagt udenfor Danmark i en nogenlunde civiliseret Forsamling, at det burde mødes med almindelig Munterhed. (Udfrydelse af Dinesen.) Det siger det ærede Medlem „Hør“ til, ja det er rigtigt, det er sandt! Lad os ogsaa lade 1882 ligge, den Gang Regjeringen forsøgte at faae Konfliktten i Stand, men ikke kunde det, fordi Landstinget ikke vilde med paa den. Og lad os ligeledes lade 1885 ligge. Vi mindes Allesammen, hvorledes Regjeringen den Gang skæmpede for at undgaa en midlertidig Finanslov. Men lad os tage Tiden efter 1885. Hvad skete der da? Det skete det, at første Aar efter 1885, i 1886, at da tilbød Folkethinget en Behandling af Finansloven, og det lod det indeværende Aars Finanslov komme i Udvalg. Det var det første Skridt, der blev gjort i Retning af Forhandlingspolitik. Og hvad gjorde saa Regjeringen? Dieblittelig sendte den Folkethinget hjem. Og det var ikke, fordi de dengang havde deres Skrupler om, at de ikke kunde leve uden en lovlig Finanslov eller en ordinær Finanslov eller en extraordinær Finanslov. Ja, man kan let tage fejl i Terminologien; thi der er her en saadan Masse af Love, af ordinære og extraordinære Finanslove, at det ikke er let at finde ud af det; men jeg tror, det hedder: uden lovlig Bevilling. Saa danne Skrupler havde Regjeringen ikke. Den havde levet en halv Maaned uden nogen ordinær Bevilling, og jeg indser ikke, hvorfor den ikke skulde kunne have levet længere saaledes. Men i samme Dieblit, som Regjeringen havde Udset til at faae en Forstaaelse, sendte den Folkethinget hjem. Aaret efter sørgede Regjeringen for at forkorte Samlingen ved Hjælp af Opøsning. I 1888 opnaaedes det samme Resultat ved Hjælp af en Hjemsendelse efter at den havde forelagt Provisorierne strax, skjøndt den vel vidste, at de vilde blive forkastede strax; derfor ansaa de en Hjemsendelse, for nødvendig. I 1889 havde Regjeringen utet andet Paastud